

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δικτακόσα ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θαβγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς σουνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ ἡρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στὶν πόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιά δεκάρα
Κι' ὅς τὴν δίνει ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά
καὶ πανηγύρια ὅτὼν Ντουνιά.

Πόντος σαρανταεννέα,
νέος χρόνος, φτώχεια νέα.

Στὸ παρελθὸν ἡρέμα
ὡς ὀίψωμεν ἐν βλέμμα.

Πρὸ τοῦ λοιπ' ν διώξωμεν τὸ περασμένον ἔτος
κι' ὑποδεχθῶμεν τὸ παρὸν μετὰ φωνῶν καὶ κρότων,
ὡς ὀίψωμεν στὸ παρελθὸν τὸ βλέμμα μας ἀνέτως
κι' ὡς ὀριθμίσωμεν σειρὰν ἐκτάκτων γεγονότων.
Κι' ὁ πεσοδρόμος, κύριοι, ὅσον ἐμπρὸς βαδίζει,
πρὸς τὰ ὀπίσω πάντοτε τὸ βλέμμα του γυρίζει.

Καὶ πρῶτον μὲ τὰς ἀπαρχὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους
ἐφέραμεν καὶ δάνειον βαρύτατον στὴ ράχη
συγχρόνως φόρους καὶ δασμοὺς ἐψηφίσαν προσθέτους,
καὶ στὴν Βουλὴν ἐδίδετο σπουδαιοτάτη μάχη,
καθ' ἣν ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς λαμπρὰν κερδίζει νίκην
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος ἀποχωρεῖ μὲ φρίκην.

Κι' ἐνῶ τοιαῦτα σοβαρὰ στὸ Κράτος μας συμβαίνουν
καὶ ἀνταλλάσσουν τραγικὸν μεσ' στὴ Βουλὴ βραϊδί,
ἐνῶ τὰ πράγματα ἐδῶ κατὰ κρημνῶν προβαίνουν,
ὁ Βασιλεὺς μας σκέπτεται καὶ πάλιν γιὰ ταξείδι.
Τοιοῦτοτρόπως πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων
προστρέχει εἰς τὴν σουνδρομὴν τῶν ἔξω φιλλήνων.

Ἐν τούτοις μᾶς ἀγγέλλεται καὶ ἡ τοῦ Τσάρου στέψις
κι' ἀπὸ τὴν Μόσχαν ἀντιχεῖ εἰς μικροτάτους τόπους,
ἀμέσως στὴν Κιβέρνησιν ἐπέρχεται ἡ σκέψις
νὰ στείλῃ μ' ἐξοδα ἀδρά δρῶ τρεῖς ἀντιπροσώπους.
Καὶ ἀντιπροσωπεύεται πριγκηπικῶς τὸ Κράτος,
διότι στέλλεται μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Μαυροκορδάτος.

Ὅμως ἐδῶ μᾶς χαιρετᾷ φαῖδρον τὸ κολοκαῖρι
καὶ τῶν θεάτρων ἄρχον' αἱ προετοιμασίαι,
ἡ μίστερ Πάστρελ, χελιδὼν, τὴν ἀνοίξιν μᾶς φέρει,
καὶ πλέον αἱ πολιτικαὶ παρῆλθον ὀπτασίαι.
Ἀνοίγουνε τὰ θεάτρα Στῆλῶν τε καὶ Φαλήρου
καὶ πνέει αὐρὰ πόντιος ἑαρινοῦ ζεφύρου.

Κι' ἀρχίζουν αἱ θεατρικαὶ ἀμέσως παραστάσεις
καὶ εἰς τὸ Φάληρον ἡ Ρὲν ἐξόχως θριαμβεύει,
τὸ ρίχνει κι' ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τὰς δασκεδάσεις
κι' ἐν γένει ἐκτακτὸς ζωὴ στὸ Κράτος βασιλεύει.
Ἄλλ' ὅμως ὡς ἐκ θαύματος σ' οὐτό μας τὸ ραχάτι.
Πυρκαϊὰ ἐκρήγνυται σπουδαία στὸ παλάτι.

Τὸ γεγονὸς ὡς συμφορὰ φρικτὴ ἐθεωρήθη
καὶ περὶ ταύτης σκέπτονται πολλοὶ μὲ ἀγωνίαν,
ἰδίως τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐκόχλαζον τὰ στήθη
κι' ἡσθάνετο, οὕτως εἰπεῖν, καὶ λύπην καὶ μαίαν.
Πλὴν ἔξαφνα τοῦ ἔρχεται μιά φαινή ἰδέα,
καὶ σπαλετῶν καὶ γαλονιῶν πέφτει βροχὴ ραγδαία.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἄλλη πυρκαϊὰ τὴν ἀγορὰν μας καίει
καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλη μιά καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλη,
ἀμέσως ἡ ἀτμόβαρις Μία οὐ λῆς ἀποπλέει
καὶ ἡ χολέρα πᾶσαν γῆν τῆς Δύσεως προσβάλλει.
Ὁ Κορωνιὸς τὸ δάνειον ἀγγέλλει ἐσπευσμένον
καὶ ἀπορρίπτει ὁ Σουρὴς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Ἐν μέσῳ τῶσων συμφορῶν τὸν Σουρὸν φυλακίζουν
κι' ἀρπάζει τὰ δημαρχικά ὁ φίλος Συλιβριώτης,
τὸν προσφιλὴ Νομάρχην μας φρενοβλαβὴ νομίζουν.
καὶ ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς μετ' εὐκαιρίας πρώτης.
Μετὰ μικρὸν καὶ ἡ Βουλὴ τὰ ἔργα τῆς ἀρχίζει
καὶ τῶν ἐννέα ἡ μερὶς σὺδάνει καὶ ἐλπίζει.

Ἐνα πρὸς τούτοις γεγονὸς μᾶς ἔφερ' ἄνω κάτω
καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζετε, εἶναι τὸ Συναδικάτο.
Ἐπίσης, ὡς εἰκάζομεν θὰ ἐνθυμηθεῖτε ὅλοι
τὴν ὕψιν τῶν μελανῶν σημειῶν ἐν Τριπόλει.
Ἄλλ' ὅπερ σπουδαιότερον, καὶ ὅπερ λησμονεῖτε,
ἡ τοῦ Ῥωμῆοῦ μας ἐκδοσίς, ὦ φίλοι συμπολίται.

**Μπονιμάδες και ευχαίς,
δπου πέφτουν σάν βροχαίς.**

Στόν Βασιλέα ὄρεξι, ταξείδια και ραχάτι,
και κάπου—κάπου πυραγιά νά πιάνη στό Παλάτι.

Εἰς τόν Τρικουπὴν δάνεια πολλά και τραπεζίτας,
ὡς ὅτου ὅλους τοὺς Ρωμηοὺς μᾶς κάμη ρακενδύτας.

Στόν Δεληγιάννην βουλευτῶν ἀμέτρητον σωρείαν,
πρωθυπουργείαν μιάς στιγμῆς και ἄκραν φλυαρίαν.

Εἰς τόν Λομβάρδο μιά χρυσή μεγάλη ταμπакера,
και νά ἰδῇ τὴ μύτη του κλαρίνο καμμιὰ μέρα.

Εἰς τόν Βουλγιώτην ἔξαφι και γλώσσα καμμιὰ στάλα,
και νά μᾶς κάνη μπονιμά ἐκεῖνη τὴ δασκάλα.

Στόν κύριον Κοντόσταυλον χαλβάδες μελεμένους,
και εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του σταυροὺς τενεκεδένιους.

Εἰς τόν Τομπάζη τρίκοτα και δίκροτα και σκούναις,
και πάντοτε ἀπὸ τὴ στεριά νά βλέπῃ τῆς φουρτούναις.

Στόν Παπαμχαλόπουλον ὑπομονὴ και κρίσι,
και νά μὴ γίνῃ ὑπουργὸς εἰς ὅποιον κ' ἂν κολλήσῃ.

Εἰς τόν Πεισάλη ὄγδοον κανένα ὑπουργεῖον
κ' Ἰκάρου πτήσιν ἀνωθεν ἡμῶν τῶν ἐπιγειῶν.

Στόν Μεσσηνέζη ἐξοχὴν και κάμποσα βιβλία,
τά περασμένα του σ' αὐτὰ νά βλέπῃ μεγαλεῖα.

Εἰς τόν Δουζίνα καρυδιαίς και φούσκαις καιρόκαναις,
και μιά τριακονταμελή ἀπὸ φρικταῖς φακλάναις.

Στόν κύριον Ῥηγόπουλον θαλασσοπούλια, γλάρους,
ἀνέμους, νέφη, κύματα κ' ὀρηκτικούς χειμάρρους.

Στόν Τζάνε μιά ἐφτάκανη λατινική κουμποῦρα,
και νά μιλῇ παντοτεῖνᾶ lingua latina pura.

Εἰς τόν Σταμούλην ὄπιον, χασίς, και σκύλων στίφη,
φανατικὸν τρικουπισμὸν και μὴν Ἀγγλίδα νύφη.

Στόν Μάνδαλον μίαν εὐχὴν ἐξώλης και προώλης,
και πάλι πολὺ γρήγορα νά γίνῃ καπνοπώλης.

Εἰς τόν Δημητρακάκην μας, τοῦ πικλὴν Χράπαν-Χράπαν,
ἐκ μέρους τοῦ Μανδάλου του μίαν ὀαγδαίαν φάπαν.

Στόν κύριον Ζυγομαλά περισσοτέρας γνώσεις
και νά πρωτεύῃ πάντοτε εἰς τὰς διαδηλώσεις.

Στόν Στεφανίδην τὸν ἄβρὸν ἕνα λυσσώδη γάτο,
ἵνα τὴν βασιλόπηταν τοῦ κάμη ἄνω κάτω.

Στόν Καλλιγᾶν ζαχαρωτά, στραγάλια, καραμέλαις,
νά τὰ μοιράσῃ πηδητὸς εἰς τῆς ὁμορφαις κοπέλαις,

Στόν Κασσιμάτην τὸν κλεινὸν πρεσβεῖαν στό Λονδίνον,
κ' ὑποδοχὴν πρωτοφανή μετὰ κραυγῶν και θρήνων.

Εἰς τὸν Μανρομχάλην μας ἔλασθ' ἠθεῖαν,
δύο μποτίλαις τοῦ Μπορντῶ και μίαν ἐκστρατεῖαν.

Στόν κύριον Ζηνόπουλον τὸ φάσμα τῆς Αὐστρίας,
κ' ἐπερωτήσεις δι' αὐτὸ κ' εὐλόγους ἀπορίας.

Στόν Μπέη ἕνα ἀντερὶ και ἕν' ἀντζέμ πιλάφι,
κ' ἕνα καλέμι οὐλεμᾶ τὸ ντέρτι του νά γράφῃ.

Στόν Κοσσονάκον ῥόπαλον και λωποδύτας πλῆθος,
νυχθημερὸν νά μάχεται μ' αὐτοὺς στήθος πρὸς στήθος.

Εἰς τὸν Μακράκην τὸν χολὸν μίαν πνοὴν σ' τὴ μύτη,
και ἄλλη μία δευτέρη και ἄλλη μία τρίτη.

Εἰς τὸν Καζάζην εὐσεβεῖς και νύφη και κοκκῶνα,
και παρὰ φύσιν Δίκαιον στόν ἅπαντα αἰῶνα.

Στόν Γιάννη τὸν Καμπουρογλου γυμναστική νά κάη
νά δῖξῃ τὸ Κυβέρνησι, νάρθη τὸ Δεληγιάννη.

Εἰς τὸν Γαβριηλὶδὴ μας ν' ἀρχίσῃ τὰ ταξείδια,
και νά μᾶς γράφῃ πάντοτε τὰ ἴδια και τὰ ἴδια.

Στόν κύριον Φιλήμονα δίσκον μετ' ἄλλων δώρων,
και τέλος συμφιλιώσιν μετὰ τῶν Ἀνακτόρων.

Εἰς Βλάχον τὸν Ἀρχάγγελον ἕνα τσουράπι ἄμμου,
γὰ κάποιον κωμωδία του Βροχὴ ἕν' ἐκ ἀγάμων.

Στόν κύριον Κορομηλᾶ πιπέρι και ἀλάτι
διὰ τῆς κωμωδίας του ποῦ παίζουν εἰς τὸ Παλάτι.

Στόν Δήμαρχό μας τὸν ξανθὸ λάσπη παχειὰ και σκόνη,
και ὁ Νομάρχης κάποτε σ' τὴ χάφι νά τὸν χώνῃ.

Στόν κύριον Νομάρχην μας μιά δακτυλὶα σ' τὴ μύτη,
κ' ἕνα καλὸ δωμάτιον εἰς τοῦ Δρομοκαίτη.

Εἰς τὸν Σεμτέλον τὸν Σπανὸν ἕνα μακρὸν φουστάν,
και ἔτσι τὴ Σεμτέλενα γὰ χάφι νά μᾶς κάνη.

Εἰς τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἑρμοῦ, καί τοὺς λοιποὺς ἐμπόρους,
ἐγγικαῖς πήχαις, κ' ἐν ταύτῃ τελώνια και φόρους.

Εἰς τοὺς παπάδες προσφοραῖς και ἐξομολογήσεις,
και γυναικείους πειρασμοὺς και νέας ἀνακρίσεις.

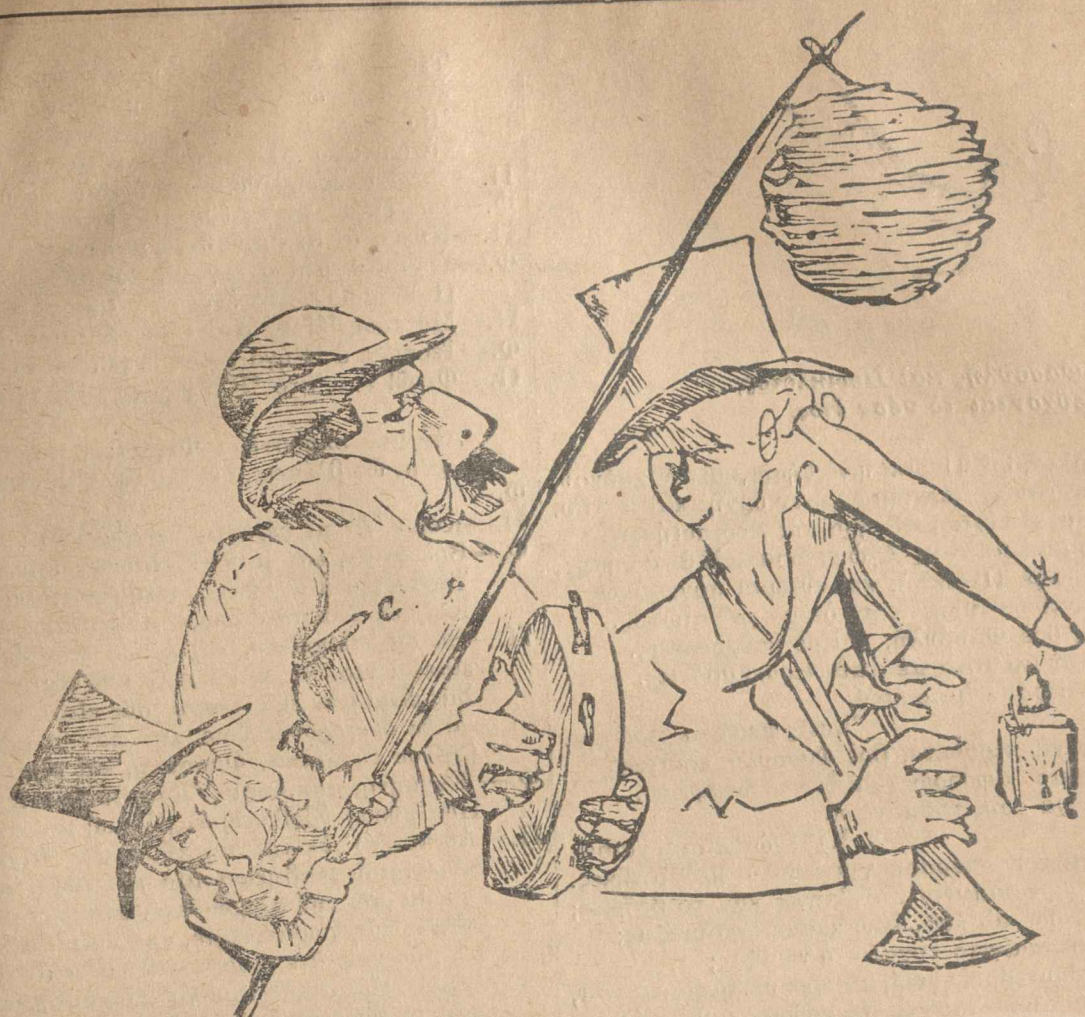
Εἰς τοὺς γιατροὺς εὐχόμεθα μεγάλην πελατεῖαν,
ἀλλ' εἰς τοὺς συνδημότης μας ὕγιαν κ' εὐρωστία.

Στοὺς δικηγόρους βούρδουλα, παντοτεινὸ κινῆν,
φόρον ἐπιτηδεύματος και ὅπου φύγη φύγη.

Εἰς τῆς γυναῖκες πούπουλα, φτερά και κουταμάραις,
κ' ὁ Παπαδιαμαντόπουλος νά γράφῃ σαχλαμάραις.

Στοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ῥωμηοῦ νά γίνονιν ἄλλοι τόσοι,
και κάθε ἀνταποκριτὴς εὐθὺς νά μᾶς πληρώσῃ.

Εἰς τὸν Ῥωμὸν ν' ἐξόδευσιν ἀναριθμῶν φύλλον,
κ' εἰς τὸν πτωχὸν του Φασουλῆν τὸ τακτικὸν του ξύλον.

Ἀρχιμηνιὰ κα' ἀρχιχρονιὰ κα' ἀρχὴ κακὸς σας χρόνος
que πάντοτε κακὴ ψυχρὴ τῆς προσφιλοῦς Πατρίδος,
κα' ἐν μέσῳ τοῦ πολιτικοῦ τοῦ ἔθνους κυκεῶνος
Ἄν Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τῆς Κωπαίδος
μ' ἐγγέλεις, με παστόψαρα que δάνεια γεμάτος,
πλήν φέρει κα' ἀποξήρανσιν δι' ὅλον μας τὸ Κράτος.

**Τὶ νταραβέρι και τι κακό!
τὶ πανηγύρι μοναδικό!**

Βιτρίνας με τόσα καινούρια παιχνίδια,
σφυρίκτριες, ῥοκάναις, λαγοῦτα, βιολιά,
γλυκύσματα, τούρταις, μπουκέτα, στολίδια,
και πήταις και κόταις και τόσα πουλιά.
Καθεὶς με σφυρίκτρια κουφαίνει τὸν ἄλλον,
και στρίβουν ἢ βίδες μικρῶν και μεγάλων.

Ἡ φούσκαις πετοῦνε ὑψηλὰ ἔσθ' ὅσον αἶρα,
ἢ κνίσσα τῶν φούρνων σ' τῆς μύταις κτυπᾷ,
νταούλι και ντέφι, ζουρνᾶς και φλογέρα,
κ' αὐτὸ τὸ κοντιόρτο τ' αὐτὰ σου τρυπᾷ.
Γυναῖκες και ἄνδρες ἀνάκατα ὅλοι,
και χίλιοι ἀγγέλοι και χίλιοι διαβόλοι.

Κομψοὶ λωποδύται παντοῦ τριγυρίζουν
κ' ὁρμούν σὲ καθένα χρυσὸ μαγαζί,
και τρέχουν και τρέχουν και ὅλο σφυρίζουν
παιδιά και γυναῖκες και ἄνδρες μαζί.
Τοιμπαῖς και γιακάδες και φάπαις σ' ἀσκέρι...
πῶ! πῶ! πανηγύρι!... πῶ! πῶ! νταραβέρι!

Στὰ σητῖα, σ' τῆς Λέσχαις, σ' τῆς μέσης τῶν δρό-
σὲ κάθε μεγάλο-μικρὸ καφενέ,
παρόντων κλητῶν πολλῶν κ' ἀτυνόμεν,
τραβοῦν τὸ τσο-τί-ρο, τραβοῦν λαγῶν
Σὲ κάθε τραπέζι κεφάλια στυμμένα,
και ὅλοι τῆς τύχης κυττοῦν τὰ γραμμένα.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὰ κόβουνε ὅλοι,
μὰ μέσα σ' τὸ τόσο φρικτὸ πατιόρ ντὶ
βροντᾷ κάπου κάπου κανένα πιστόλι,
κ' εὐθὺς ὅπου φύγῃ σ' αὐτὴ τὴν βροντῇ.
Και βγαίνουν μαχαίρια κ' ἀρχίζουν ἀντάραις,
και πέφτει ὁμοῦλα γερὴ σ' τῆς δεκαράις.

Τὶ τρέλλα σ' τὸν κόσμῳ, τὶ πλούτος και πείναι
καθένας χορεύει κ' εὐχαῖς τραγουδᾷ...
βροντᾷ νταούλια φουστὰ κλαρίνα,
κ' ὁ Ἄν Βασίλης τρεχάτος πηδᾷ.
Κ' ἐγὼ ἕνα μόνο ζητῶ, ἕνα θέλω,
μὲ τρίχες ἐφέτος νά δῶ τὸν Σεμτέλο.

Φασουλής και Περικλέτος,
εύχονται το νέον έτος.

ΕΥΤΕ
ν τῇ ἐ
ῶ ὑπο
τέως
ποχωρ
ῆς στί
ῶ πρῶ
ρὸ πάν

ἀ τ ω
ῆς δου
ονιάκ
Φραντ
Πῶς ἐ
πῶς βι

ἀ λόγι
αὶ με δ
ἐν ἐννο
ὡς φ

ΡΙΤΗ.
ῆ τέως
π ο υ
ῶς πό
πότε

ροπή σ
ἐν δέλε
ν δέλε
λε υ
π ο υ
λε υ
π ο υ
ἐκ λό

γκροῦ
ἐρχεται
ἀ τ ω
ο λακ

ΤΑΡΤ
ῆς γιν
ηρόνον
γελῶν

φαντι
τοῦ
τοῦτο
εἰς τ
θές ἐ
αὐτα

Ρωμη
ταυρι
δρῶμ

—Χρόνια πολλά, βρε Περικλή, νὰ ζήσης, καὶ τοῦ χρόνου, ἀνευ φροντίδων καὶ σπασμῶν, ἀνευ ὀργῆς καὶ πόνου.
—Ὁμοίως καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰς περιποιήσεις, καὶ σ' εὐχομαι λοιπὸν κι' ἐγὼ χρόνια πολλά νὰ ζήσης.
—Εὐχαριστῶ, βρε Περικλή, καὶ εὐχομαι συγχρόνως νὰ ἦσαι πάντα εὐτυχὴς ὡς τὸ ρεῦμα τοῦ αἵματος.
—Εὐχαριστῶ, βρε Φασουλῇ, καὶ με ὑποχρεώνεις.
—Ἄ! τίποτε σὺ μάλιστα με καθυπερσκληρόνεις.
—Καὶ τώρα πέρασε ἡ προστά.
—Εἰσεῖς περάσατε πρῶτος.
—Σεῖς πρέπει νὰ περάσατε, βρε Φασουλῇ, εἰκότως.
—Μὲ κολακεύετε σφοδρῶς καὶ δὲν τὸ ὑποφέρω.
—Σὰς χαίρω γιὰ τοὺς τρόπους σας.
—Κι' ἐγὼ ἐπίσης χαίρω.
—Μὰ τέλος πάντων πέρασε γιὰτὶ πολὺ μοῦ μπήκες.
—Μὰ τέτοιο χαρτοπαίγνιο ποῦ πηγες καὶ τὸ βρήκες;
—Τὶ κάθισαι, βρε ἀδελφέ, ἐδῶ καὶ τσαμπουνίζεις;
—ἔτσι γιὰ χαρτοπαίγνιο τυχαῖο τὸ νομίζεις;
—Ἐδῶ τὰ κόβουν βουλευταί, τὰ κόβουν τμηματάρχαι, τὰ κόβουν ἀνθυπασπισταί, τὰ κόβουν ταγματάρχαι, κλητῆρες, χωροφύλακες, ὑπαστυνόμοι κι' ἄλλοι, καὶ τέλος πάντων ἀνθρώποι μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
—Τότε λοιπὸν περάσατε.
—Εἰσεῖς περάσατε πρῶτος, γιὰτὶ δὲν βλέπω καθαρὰ μέσα ὡς αὐτὸ τὸ σκότος.
—Ἄς ἦναι, ἄς περάσωμεν κι' οἱ δύο μας ἐπίσης, ν τ ρ ο ὦ δὲν μᾶς χρειάζονται τοιαῦτα προτιμήσεις.
—Ὡ! μιλμερσί, κι' ἔμπα ἡ προστά νὰ μὴσὲ μπαγλαρώσω.
—Μπαίνω καὶ δὲν χρειάζεται νὰ πειραχθῇτε τόσο.
—Ὡ! τί καπνός! τί πρόσωπα! τί μαύρη ἀτμοσφαῖρα! ποία φρικτὴ κατάστασις πραγμάτων ἐδῶ πέρα!
—Σὺ κύριε, ποῦ ἔχετε ὡς τὸ χέρι σας τὸν πάγκο, ὅστις Φάντε κοῦπα δέχεσθε νὰ βάλω ἓνα φράγκο;
—Κι' ἐγὼ ὅστις Ἀσσο κύριε, πεντόφραγκο πουντάρω.
—Ἦνρα τὸν Φάντε... πάρολι... καπνίζετε τσιγάρο;
—Ὁ Ἀσσο σ τέρτσος.

Πλήρωνε.

Παγκέρη, σὰς ὀφείλω.

Μὴν παίξεις ἔτσι δυνατά, γιὰτὶ θὰ πέση ξύλο...
Ἦνρα τὸν Φάντε π ἄ ρ ο λ ι, καὶ τράβηξέ τον σέτε.
Βρε ἀδελφέ μου Φασουλῇ, τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε;
Παγκέρη, εἰς τὴν Ντάμα σας πουντάρω κολονάτο.
Γιὰ τὸ καλὸ σου, Περικλή, σοῦ λέω κάτσε κάτω.

ῶμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτὸ τυπογραφεῖο
ταυριανῶ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Τέρτσα ἡ Ν τ ἄ μ α πλήρωνε, διαβόλου πεζεβέγκη,
ἐγὼ σοῦ τῶπα ὡς τὴν ἀρχή, ἀπόψε δὲν σοῦ φέγγει.
Βρῆκα τὸ σέ τ ε: πλήρωνε, ἀγαπητὲ παγκέρη...

Π.—Τὸ ἀνατάξω κι' ἐν ἂν θέτε νὰ σὰς φέρῃ;
Φ.—Σοῦ εἶπα μὴν ἐκτίθεσαι, γιὰτὶ θὰ πέση ξύλο.
Π.—Κύριε, ἂν με δέχεσθε, μιὰ λίρα εἰς τὸν Ῥ ἡ γ α.
Φ.—Σοῦ εἶπα μὴν ἀνοίγεσαι καὶ βάζε λίγα λίγα.
Πουντάρω εἰς τὸ ἔνδεκα μιὰμιση καὶ σαράντα.
Π.—Μὰ τόσο λίγα, ἄθλιε θὲ νὰ πουντάρῃς πάντα;
Φ.—Τέρτσος ὁ Ῥήγας, πλήρωνε.. σ' ἀρέσει; εἶν' ὠραῖο;
Π.—Φτοῦ! καὶ ὅτὸ Ῥ ἡ γ α τὸ λοιπὸν, καθὼς καὶ ὅτὸ

Δὲν μοῦ πληρώνεις, Φασουλῇ, παρακαλῶ, τὰ χρέη, γιὰτὶ, ὡς βλέπεις, δὲν κρατῶ ἐπάνω μου.

Φ.—Τὶ λέει;
Π.—Κύριε, ἂν με δέχεσθε, τραβάτε γιὰ τὸν πάγκο.
Φ.—Βρε ἀτιμε, ἐσύ μοῦ λὲς ὅτι δὲν ἔχεις φράγκο.
Τέρτσος ὁ π ἄ γ κ ο ς, πλήρωνε, ἀβάφτιστε χαμᾶλη..
Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι;
Π.—Θὰ σὰς πληρώσω, κύριε, καὶ μὴν ἀνησυχῇτε, εἴμεθα νέοι κ ὀ μ ῖ λ φ ὦ καὶ τίμιοι πολῖται.
Σὰς εἶπα μὴν ἐξάπτεσθε, σὰς εἶπα μὴ κτυπάτε, καὶ ἐκ δευτέρου, κύριε, τὴν πάγκα σας τραβάτε.
(Σβῦσε τὴ λάμπα, Φασουλῇ, καὶ εἵμαστε χαμένοι).
Φ.—Εγγυητὴς του, κύριε, ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν;
Πῶς κύριε; ὑβρίζετε; τί βλέπω; καὶ κτυπάτε;
Π.—Λοιπὸν κι' ἐκ τρίτου, κύριε τὴν πάγκα σας τραβάτε.
Κύριε, μοῦ τραβήξατε μιὰ κλωτσιὰ ὅτῃ γάμπα, καὶ θὰ μοῦ τὴν πληρώσετε. (Σβῦσε λοιπὸν τὴν λάμπα.)
Ἐμεῖς σὰς χωρατεύαμε, ἐπαίσαμε ὅτ' ἀστεία, μὴ μᾶς κτυπάτε, κύριε, καὶ εἶναι ἁμαρτία.
Ἐμεῖς εἵμαστε ἀνθρώποι τῆς ἐλεημοσύνης, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦλάχιστον δὲν κρίνεις;
(Τοὺς δίνουν κάμποσες σβερχιαῖς, ἀδειάζουνε τὸν τόπο, καὶ πᾶν ἄλλου νὰ παίξουνε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.)

Ἀναίρεσις ὑποσχεθέντων κι' ὄλων ἐκ τούτου λυπηθέντων.

Ἄν καὶ σὰς ὑπεσχέθημεν εἰς φύλλον περασμένον, ὅτι τὸ φύλλον τοῦ Ῥ ω μ η ο ὦ τὸ πρὸς τὸ νέον ἔτος διπλοῦν θὰ ἦτο, κύριοι, καὶ ὑπερτιμημένον, καὶ ὅτι θὰ ἐγίνετο αὐτὸ ἀντιπερθέτως, ἐν τούτοις διεψεύσθησαν οἱ προσφιλεῖς μας πόθοι, κι' οὕτω τὸ φύλλον μας μονὸν καὶ πάλιν ἐξεδόθη.

Σήμερον διπλὴν ὡς τοὺς δρόμους θὰ ἴδῃτε τὴν ἑστίαν με πολὺ ποικίλῃ ὕλην, καὶ σπουδαῖαν καὶ ἀστείαν.

Τεσσαράδιπλος πρὸς τούτοις θὰ ἐβγῇ κι' ὁ Ἀσμοδαῖος, εὐφυστάτος, ποικίλος, καὶ ἀστείος καὶ σπουδαῖος.

Δωρεὰ τοῦ νέου ἔτους, ἀληθῶς σημαντικὴ, εἶναι τοῦ γνωστοῦ σας Μπάμπη τ' ἀπ' Ἐδῶ καὶ ἀπ' Ἐκεῖ.

Καφφενὲ τῶν ἑδ' ὀφρονούντων — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατίζα ἡδονῶν ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια σανατόρια — καὶ μιὰ μάνδρα ἐγκαυδοῦρια.